

— Harriet, unde ți-e inelul? întrebă Ella, și vocea ei exersată la cursurile de actorie răsună în tot barul.

Harriet roși, își retrase mâna stângă și și-o ascunse sub fața de masă.

— Mai încet, murmură ea.

— Dar unde-i? insistă Ella. Nu cumva domnișoara Radcliffe cea mereu cu capul pe umeri și-a rătăcit nemaipomenitul și neprețuitul ei inel de logodnă? Ce-o să spună James? adăugă ea.

— Puțin îi pasă lui James. I l-am dat înapoi, zise Harriet.

Ella își privi uluită prietena, apoi își goli paharul. Așa reacționa ea întotdeauna când era luată pe nepregătite.

— Vrei să spui că, până la urmă, n-o să te mai măriți cu James?

Harriet încuviașă dând din cap.

— Asta am vrut să spun.

— Dar de ce? Păreați perechea perfectă și James, cu tine alături, ar fi ajuns în vîrf. Doamne, ce n-aș da să găsesc un bancher care să se-nsoare cu mine!

În ciuda supărării, Harriet izbucni în râs.

— Ella, tu n-ai putea niciodată să te măriți cu cineva ca James. Ai muri de plăcuseală în luna de miere.

— Chiar aşa?

Plină de curiozitate, Ella își apropie capul de Harriet.

— Să-nțeleg că, în sfârșit, vorbești și tu despre secretele vieții voastre sexuale? Nu e bun la pat?

Harriet ridică din umeri.

— E OK. Vreau să zic că era mereu atent și avea grijă să fiu satisfăcută, doar că ceva lipsea mereu... Nu știu, pasiune adevărată. Cred că mă iubește, dar îi lipsește nebunia. Eram în pat sâmbăta trecută și când el s-a întors spre mine și era gata să mă atingă acolo unde mă atinge de obicei, brusc mi-am zis că nu mai suport chestia asta și că o să tip dacă o să pună mâna. Și el m-a atins. Și-atunci am tipat.

— Ai tipat?

Ella era șocată.

Harriet râse.

— De fapt, i-am strigat „Nu face asta“. Apoi m-am simțit groaznic. Era atât de afectat și repeta întruna „credeam că-ți place“. Adevărul e că-mi plăcuse la început. În sfârșit, cam asta a fost. A zis că probabil am o cădere nervoasă și că ar trebui să mă odihnesc. Eu i-am zis că nici vorbă de aşa ceva, că pur și simplu mi-am dat seama că nu e bărbatul potrivit pentru mine. Apoi i-am dat inelul înapoia, iar el a plecat. Și cu asta basta.

— Și nunta?! exclamă Ella. Invitații, cadourile pe care le-ați primit deja...

Harriet dădu din cap.

— Știu. Din fericire, părinții mei sunt încă în străinătate și oricum n-ar fi venit, aşa că n-o să fie niciun scandal din partea lor. Însă bietul James va avea de înfruntat mânia familiei.

— Le-ai spus colegilor de la birou? întrebă Ella.

— N-a fost nevoie. Când m-am dus luni la serviciu, mi-am prezentat demisia.

— Hai să mai luăm o sticlă de vin, zise Ella. Despre aşa ceva nu putem vorbi pe uscat. Vreau să spun că, în cei peste zece ani de când ne ştim, tu n-ai făcut niciodată nimic nebunesc. Îi-ai luat toate examenele cu brio, îi-ai găsit o slujbă la o firmă tare în City ca asistentă personală a directorului, te-ai logodit cu un bancher frumos și bogat și, când să te măriți cu el și să-i livrezi progeniturile obligatorii, un băiat și o fată, în această ordine, fără îndoială, tu îți ieși lumea în cap. Åsta e în stilul *meu*. Eu sunt actrița. Eu sunt cea care face nebunii, iar tu ești cea care mă ascultă și-mi dă sfaturi bune de care eu nu țin cont. Cum de s-au inversat rolurile?

Harriet își frânsează mâinile.

— Nu știi. Îi-am zis, s-a întâmplat pur și simplu. Adică, viața mai înseamnă și altceva, nu-i așa, Ella?

— Ce altceva? întrebă Ella, turnându-și un pahar din a doua sticlă de vin. Bani? Sex? Carieră? Ce din toate astea vrei să îmbunătățești?

— Totul, mărturisi Harriet.

Ella își privi prietena. La cei douăzeci și trei de ani ai ei, era înaltă, slabă, o brunetă cu picioare lungi și ochi într-o nuanță cenușie, care lăsa impresia plăcută că e perfect stăpână pe sine. Ca de obicei, și în seara aceea era îmbrăcată impecabil, într-un compleu a cărui haină era aproape la fel de lungă ca fusta, iar în jurul gâtului avea înnodată o eșarfă crem din mătase. Înfățișarea se potrivea cu viața pe care o ducea, sau cel puțin cu viața pe care o dusese până atunci. Brusc, Ella se întrebă ce secrete intunecate ascundea prietena ei.

— Atunci, zise ea brusc, dacă tot vrei să îmbunătățești totul, cu ce ai de gând să începi?

— Mai întâi, aş vrea un job interesant, ceva cu totul deosebit, răspunse Harriet.

— Te-ai gândit la ceva?

Chipul lui Harriet căpătă o expresie nehotărâtă.

— Păi, tocmai asta e problema: nu știu exact ce-aș vrea să fac, știu doar că vreau să fie provocator și altfel.

— N-ai vrea să te faci actriță? sugeră Ella. E o meserie provocatoare. Nu știi dacă mai ai de lucru și săptămâna viitoare sau nu!

Harriet oftă.

— Probabil că a fost o prostie, dar pur și simplu nu m-am putut abține. Era ca și cum o voce din capul meu îmi spunea că asta e ultima mea șansă. Dacă nu renunț și dacă nu mă orientez repede spre altceva, va fi prea târziu.

— Prostie sau nu, ai făcut-o, zise Ella. Îți-ai căutat deja o altă slujbă?

— Am aruncat un ochi pe câteva anunțuri din ziar, dar nimic nu mi-a atras atenția. Erau câteva slujbe asemănătoare cu cea pe care am avut-o, însă nu asta e ceea ce vreau.

Ella scotoci prin uriașa ei geantă de pânză pe care o purta întotdeauna cu ea.

— Hai să vedem ce am la mine. *The Stage* — păi, nu prea merge, îți trebuie un card de fidelitate! *Evening Standard* — cam știi ce e; *The Times* — hai să vedem ce găsim aici.

— N-au nimic interesant, se opuse Harriet, dar Ella începuse deja să parcurgă oferta de locuri de muncă, murmurând pentru sine pe măsură ce citea.

— Stai, asta sună bine! exclamă ea dintr-o dată. Ascultă, Harriet. „Actriță americană filmează șase luni în Anglia și are nevoie de o secretară personală sociabilă, dispusă să lucreze fără orar fix. CV și fotografie obligatorii.“ E trecut și un număr de contact. Ce zici?

— Iar secretară..., zise Harriet cu lehamite.

— Nu cred să fie același gen de secreteră, sublinie Ella. Poate fi vorba de Meryl Streep sau Sharon Stone. Ar fi super să poți să stai în preajma lor!

— Fii serioasă, zise Harriet. N-au ele nevoie să dea un anunț în *The Times*. Și de ce mi-ar cere o fotografie?

— Habar n-am. Poate că sunt orgolioase și vor să evite orice competiție. S-ar putea să fi prea frumoasă pentru slujba asta.

Harriet râse.

— Mă-ndoiesc. Dacă cineva poate să pună în umbră un star de cinema, aceea ești tu, nu eu.

Ella se uită cu atenție la prietena ei, exprimându-și tacut dezaprobarea. Știa foarte bine că era ea însăși atrăgătoare, iar machiată era de-a dreptul frumoasă, dar Harriet avea ceva special, care-i făcea pe oameni să se uite după ea. În ciuda purității și a hotărârii pe care le emana, privirea și felul ei de a se mișca te făceau să te gândești că, dincolo de prima impresie, în ea zăcea și altceva. Vulnerabilitate, fără îndoială, dar și ceea ce Harriet însăși observase că-i lipsește lui James: pasiune. O pasiune mocnită despre care Ella știa foarte bine că e un adevărat afrodiziac pentru majoritatea bărbaților.

— Eu zic să încerci, zise ea hotărâtă. N-ai nimic de pierdut.

Harriet simți cum o cuprinde agitația. Putea fi provocator și diferit, dar în același timp cuvintele din anunț ii transmiteau ceva mai mult. Într-un fel, știa că dacă va trimite o fotografie și dacă va merge la interviu, toată viața ei se va schimba. Dar încă ezita pentru că acesta era un drum fără întoarcere.

— Ce zici? întrebă Ella nerăbdătoare.

Harriet mai rămase doar o clipă pe gânduri.

— M-ai convins, zise ea, râzând nervos. Mâine trimit o poză și CV-ul.

— Nu, în seara asta, spuse Ella pe un ton categoric. Mergem la tine și alegem cea mai bună poză de-a ta, ca să fim sigure că pleacă mâine la prima oră.

În noaptea aceea, în timp ce se pregătea de culcare, Harriet s-a gândit o clipă la scrisoarea de intenție, care zăcea deja în cutia poștală, așteptând dimineața ca să fie dusă la destinație. O să iasă ceva din povestea asta? se întrebă ea. Întâlnirea cu Ella și faptul că prietena ei avea un exemplar din *The Times* să fi fost predestinate? Sau nu se va întâmpla nimic și ea își va petrece următoarele luni întrebându-se dacă într-adevăr a fost bine că l-a părăsit pe James și a renunțat la slujă, și asta doar în trei zile? Înclina să credă că până

la urmă avea să-i pară rău, dar spera totuși să ia interviul, chiar și numai ca să vadă despre ce actriță era vorba.

Două zile mai târziu, tocmai când intra în casă după ce fusese la o prietenă, auzi telefonul sunând. Se grăbi să răspundă.

— Domnișoara Radcliffe? se auzi o voce rece și distanță de femeie la celălalt capăt al firului.

— Da, răsunse Harriet, încercând să ghicească cine ar putea fi.

— Ați răspuns unui anunț publicat recent în *The Times*.

Lui Harriet îi stătu înima în loc.

— Da, da, am răspuns.

— CV-ul dumneavoastră și fotografia au fost acceptate. Ați putea să veniți pentru un interviu mâine-dimineață la 11? întrebă vocea.

Harriet se simți cuprinsă de agitație.

— Mâine...? Nu știu ce să zic...

— Clientul nostru e disponibil doar mâine.

— E foarte bine aşa. Să-mi verific totuși agenda, răsunse Harriet, hotărâtă să nu se dea de gol că în acele momente habar n-avea ce voia să facă cu viața ei.

Lăsă să se scurgă două minute, apoi reveni la telefon.

— Da, pot să vin, zise ea, sperând ca tonul ei să fie la fel de indiferent ca și cel al femeii de la celălalt capăt al firului.

— Perfect. Să vă dau adresa. Aveți ceva de scris la îndemână?

Ce crede ea, că am șase ani? își spuse Harriet, notându-și adresa, fără să lase ca supărarea să-i răzbătă în voce. După ce așeză receptorul la loc, simți că i se-nmoiaie picioarele și fu nevoită să se așeze pe canapea ca să-și revină.

Total se întâmplă atât de repede, își spuse ea, nevenindu-i să credă. Un asemenea anunț trebuie să fi stârnit interes maxim și totuși a fost sunată în mai puțin de 48 de ore. O nedumereea graba cu care i se răspunse, aşa că în aceeași seară o sună pe Ella.

— De ce-ți faci griji? o întrebă Ella. Ar trebui să fii mulțumită. Unde trebuie să mergi?

Când Lewis o conduse într-o cămăruță aflată la două uși distanță de dormitorul lui, Harriet crezu la început că se află într-un dulap, dar pe măsură ce ochii ei se obișnuiau cu întunericul, își dădu seama că aceasta fusese inițial destinată să fie un dressing, deși ușa la camera de acces era acum zidită. Era puțină mobilă, doar un scaun cu spătar și o sofa de două locuri în fața unui geam pătrat, prin care nu intra deloc lumina.

Se întoarse spre Lewis, uluită.

— Ce e cu camera asta?

— Stai jos lângă mine și privește pe ferestruică, spuse el șoptit.

Nedumerită, Harriet făcu întocmai și după câteva secunde, își dădu seama că se uita la un dormitor de femeie, decorat luxos în diferite tonuri de liliachiu. În timp ce privea, o siluetă trecu prin fața ochilor ei și o văzu pe Rowena mergând complet goală dinspre baie spre pat.

Harriet se lăsă brusc în jos și Lewis izbucni în râs.

— N-are cum să te vadă. E o oglindă cu două fețe.

— Adică oricine poate să stea aici și să se uite la ea fără ca ea să ştie?

— Exact. Este surprinzător și ce o să vezi de fapt.

Harriet simți că o străbate un fior de excitație când Rowena se întoarse, astfel încât acum stătea cu fața către spectatorii ascunși. Avea un trup superb, sănii fermi și plini, cu sfârcuri mari, o talie subțire, curbată spre șoldurile rotunjite — cu trupul ei în formă de clepsidră, Rowena era un adevărat sex-simbol. Picioarele însă nu erau perfecte. Erau mai scurte decât s-ar fi așteptat Harriet dacă se gândeau la filmele ei, iar gambele îi erau bine definite.

— Ne poate auzi? șopti Harriet.

— Doar dacă strigăm. Nu ne poate auzi, dar, din nefericire, nici noi nu o putem auzi.

Harriet nu înțelegea de ce ar conta asta, fiindcă Rowena se pregătea să se culce, dar imediat ce Lewis termină de vorbit, o altă persoană intră în dormitorul Rowenei și ochii lui Harriet se făcău mari de uimire când vedeta nu făcu niciun gest să-și acopere goliuinea în timp ce Chris traversa încăperea spre ea.

Fără să știe ce făcea Lewis, Rowena îl privi pe fratele ei vitreg cu un amestec de teamă și dorință.

— Nu în seara asta, Chris, spuse ea încet. Chiar sunt obosită și...

— Nu ești obosită, ești speriată, zise Chris. Acum că mica încercare de *cinéma vérite* a lui Lewis e în desfășurare, nu-ți mai place, nu-i așa?

— Tie ți-ar plăcea să-ți vezi soția făcând dragoste cu un alt bărbat? întrebă Rowena.

— E o întrebare stupidă, fiindcă eu n-am soție și nici n-am de gând să-mi iau una. Am nevoie doar de tine și tu ai nevoie doar de mine, dar n-ai avut atâta minte ca să-ți dai seama de asta. Poate că jocul lui Lewis o să te facă să pricepi până la urmă.

— Îl iubesc pe Lewis, protestă Rowena.

— Nu, mă iubești pe mine, spuse Chris agresiv. Datorită lui, te bucuri de respectabilitate și crezi că o să-ți salveze cariera, dar nu-l

iubești. Nu poate să-ți dea ceea ce îți dău eu, ceea ce ai nevoie, nu-i așa?

— Gata, Chris, spuse Rowena, întorcându-i spatele. Trebuie să mă odihnesc.

— Am nevoie de tine, șopti el și, înainte ca Rowena să-și dea seama ce se întâmplă, o prinse de umeri și îi trase mâinile la spate, legându-le cu un șnur de mătase. Ea merse cu spatele spre pat, deja stârnită, deja Tânjind după ceea ce avea să-i facă.

— Vorbesc serios, protestă ea, nu te doresc.

Chris o ciupi de unul din sfârcurile întărite.

— Ăsta îmi arată altceva. Vreau să porți centura japoneză astă-seară.

— Nu! protestă Rowena.

— O adori. De ce îți interzici plăcerea asta?

— Pentru că o faci prea intensă.

Chris zâmbi.

— E întocmai ceea ce vrei și motivul pentru care ai nevoie de mine atât de mult.

Deschise un sertar de lângă patul ei și scoase o curea subțire și rotunjită, ce se închidea cu o capsă metalică prin care trecea un arc subțire. Foarte încet, Rowena se mișcă spre el și când Chris i-o puse în jurul mijlocului și o fixă, ea își umezi buzele brusc uscate cu vârful limbii. Așezat pe sofa lângă Harriet, Lewis își ținu respirația la vedere dorinței sexuale pure de pe chipul soției lui.

— Iar acum țesatura, murmură Chris.

Rowen rămase în picioare la căpătâiul patului, cu mâinile legate la spate, în timp ce Chris aduse fâșia lungă de mătase, ce făcea pereche cu centura. O prinse în orificiile speciale din centură la spatele ei, apoi i-o trecu insinuant printre picioarele ușor depărtate și o trase în sus, ca să o fixeze în orificiile găurilor din față.

Țesatura atârna acum lejer în spatele coapselor ei, dar când Chris apăsa pe clema de prindere laterală, țesatura se ridică și el își ținu acolo degetul, până când îi atinse ușor vulva. După care dădu drumul arcului.

— Cred că e mai bine să începem cu ea nu foarte strânsă, nu crezi? spuse el, gânditor.

Rowena fu străbătută de un fior și Chris se aplecă ușor ca să o lingă sub faimoșii ei săni.

— Cred că o să-i leg și pe ei, șopti.

— Nu, te rog, nu. Nu în același timp îl imploră Rowena, dar cuvintele ei făceau parte din joc, iar Chris o știa.

Era un joc care începuse cu mulți ani înainte, când deveniseră conștienți de corpurile lor, dar în timp, le scăpase de sub control, astfel că uneori Rowenei nici nu i se mai părea un joc, ci o infruntare a voințelor.

Chris îi linse și-i supse sfârcurile care continuau să se întărească și, când fură pe deplin întărите, legă eșarfă de mătase strâns în jurul lor, aşa încât să le poată vedea prin țesătură.

— Minunat! se entuziasmă el. Acum putem să începem.

O conduse pe Rowena, care merse cu spatele, până la scaunul mare unde mai devreme își aruncase hainele. Măsurându-le de pe scaun, Chris o făcu pe Rowena să se aşeze, după care înclină spătarul. Cu brațele legate la spate și cu partea de sus a corpului într-un unghi în care sănii ei strâns legați erau și mai proeminenți, Rowena se lăsa în voia lui Chris. Acesta o trase de picioare până când fesele ei ajunseră pe marginea scaunului.

Incapabilă să-și ia privirea de la scena ce se desfășura în fața ei, Harriet simți cum se stârnește o excitație sexuală în propriii ei săni și în abdomen. Știa că nu ar fi trebuit să se uite și că, făcând asta, invadase spațiul foarte personal și interzis al Rowenei, dar știa că n-ar fi plecat nici dacă Lewis n-ar fi ținut-o de mâna. Trebuia să vadă ce urma.

— Stai bine? întrebă Chris.

Rowena dădu din cap că da, gândindu-se la următoarea lui mișcare și fremătând de nerăbdare. Așa se întâmpla mereu când erau împreună. Chris îi trezea trupul la viață aşa cum nimeni altcineva nu știa să o facă, nici măcar Lewis, indiferent cât de pricepute erau mâinile lui.